

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΛΕΟΝΤΟΣ ΤΟΛΣΤΟΪ

Ο ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΥΚΑΣΟΥ

Στόν στρατό του Καυκάσου υπηρετούσε ως αξιωματικός κάποιος έπαταιδης. Τόν έλεγαν Τζιλίν. Μιά μέρα έπηρε ένα γράμμα από τό σπίτι του. Ή μητέρα του τού έγραφε :

« Έγώσας και ποδο, προτοδ πεθάνω, γά ξαναϊδω τό αγαπημένο μου παιδί. Έλα γά μ' αποχωρήσεις. Έλα γά με θάρης με τά χέρια σου γ' όταν θά βούζομαι πιά στόν τάφο, ξαναγίσεις στην ύπαρξία σου. Σού βολήκα μιά άσφαλιστική. Είνε καλή και ξύπνη, έχει και προνοσία. Μπορεί γά σού άρτίσει... Θά τήν παντοφλής και θά μείνης γιά πάντα πιά έδω... »

Ο Τζιλίν έδίστασε γιά μιά στιγμή. Πραγματικά ή μητέρα του άρχιζε γά παραισργαγή. Μπορεί και γά μήν τήν ξανάβλεπε πιά. Έπορευε γά πάλι έκει πέρα και ή νέα του τοδ προξένευε ήταν τοδ γούστου του, μπορούσε και γά τήν παντοφλή.

Έπληγε, βολήκε τόν συνταγματάρχη του. Ίήτησε κ' έπηρε άδεια, άποχωρήτησε τοίς συναδέλφους του, άγόρασε στούς στρατιώτες του τέσσερες ζουβάνες ραζί γιά μπενετάδες και έτοιμάσθηκε γιά γά φύγη.

Τήν έποχή εκείνη ο Καυκάσος βοισζόταν σ' έμπολέμη κατάστασι. Οί άνθρωποι δέν έταξείδευαν ούτε μέρα ούτε νύχτα.

Μόλις ένας Ρώσος έβγαине ή άπομαζουνόταν από τά φρούρια οί Τάταροι τόν εσζόζωναν ή τόν έπερναν μαζί τοίς επάνω στά βουνά. Άπό φροές λοιπόν τήν έβδομάδα, φρουρά από στρατιώτες γούριζε από φρούριο σέ φρούριο, περνοντας μαζί τής και τοίς ταξείδιωτες πού όδοπορούσαν.

Ή ιστορία πού διηγούμεθα συνέβη τό καλοκαίρι.

Τήν αυγή τής ήμέρας πού θά ξεκινούσε ο Τζιλίν, ή φρουρά πού θά τόν συνώδεε συγγεντοφώθηκε έξω από τό φρούριο, και σέ λίγο δόθηκε τοδ πρόσταγμα τής εκκινήσεως. Ο Τζιλίν επήγαίνε έφιππος. Πίσω άκολουθούσε ένα γάρο πού ζουβαλούσε τίς άποσενυές του.

Είχαν γά γάνουν 20 βέρτοια (22 χιλ.) και ή συνοδεία προχωρούσε άργά. Άλλοτε εσζάτήμεναν στό δρόμο οί στρατιώτες γιά γά ξεκουραστούν γ' άλλοτε έσπαγε καιμιά ρόδα ή κάποιό άλογο σμαματούσε και τότε στεζόντουσαν όλοι κ' επερίμεναν.

Ο Τζιλίν προχωρώντας σιγά πάνω σ' άλογό του σφεζόνταν : « Γιατί γά μήν πάω μόνος μου χωρίς τοίς στρατιώτες. Τό άλόγο μου είνε καλό και άν άκόμη πέσω επάνω σέ Τάταρους θά ξεφύγω καλπάζοντας ».

Είχε σταματήσει έν τώ μεταξύ κ' εσζέφτονταν τί γά κάμη, ήταν κάποις διαστακτικός όταν έξαφνα προχώρησε πρός τό μέρος του ένας άλλος αξιωματικός ο όποιος τού ειπε :

— Πάμε μόνον, Τζιλίν : Δέν άντέχω

πιά. Πεινώ, θέλω γά φάω κάτι και λιώνω συγχρόνως από τήν ζέση. Τό πονακίμο μου είνε μούδζεμια.

Ο αξιωματικός πού τοίστε τά λόγια αυτά ήταν ο Κοστιλίν, ένας άνδρας χονδρός, βαρύς, κατακόκκινος και ζαταϊδρωμένος !

Ο Τζιλίν σζέφθηκε λίγο και ύστερα τόν ρώτησε :

— Τό όπλο σου είνε γεμάτο ;

— Είνε γεμάτο.

— Τότε, πάμε ! Άλλά υπό τόν όρο ότι δέν θά χωρισθοίμε οδιήποτε κ' άν σμυβή. Σύμφωνοι ;

— Σύμφωνοι.

Έτσι ξεκίνησαν μαζί, προχώρησαν μπρός άπ' τή συνοδεία γ'

αρχισαν γά βαδίζουν μέσα στη στέππα. Συνομιλούσαν γιά διάφορα πράγματα και συγχρόνως θρουνούσαν με τό βλέμμα γύρω τοίς. Όταν τέλος έτελείωσε ή στέππα και ο δρόμος περνούσε ανάμεσα σέ βουνά, ο Τζιλίν ειπε :

— Πρέπει ν' άνεβώ επάνω στό βουνό γιά γά ριζώ μιά ματιά γύρω.

Τό άλόγο του Τζιλίν ήταν άλογο ζωνηγιού και σάν γά είχε φρερά τόν άνέβασε στόν άνήφορο. Μόλις επήδησε γάτω από τό άλόγο του κ' εκύτταξε μπροστά του ο αξιωματικός, ειπε σέ μικρή απόσταση μερικούς Τάταρους πού περιέμεναν καβάλλα σ' άλογά τοίς. Ήσαν περίπου τριάντα άνδρες.

Ο Τζιλίν μόλις τοίς ειπε θέλησε γά γυρίση πίσω, αλλά οί Τάταροι τόν είχαν αντίληφθ. Όρμησαν κατεπάνω του και ένω εκάλλαξαν εσζαβήξαν συγχρόνως τά τουφέκια τοίς και τά χιτζάκια τοίς. Ο Τζιλίν διηύθηκε τό άλόγο του πρός τό μέρος τοδ συντροφού του και τού φώναξε :

— Τοίμασε τό όπλο σου Κοστιλίν !...

Μά ο Κοστιλίν αντί γά έτοιμασθ ή πολέμησε, χτύπησε τ' άλόγο του κ' άρχισε γά φεύγη.

Ο Τζιλίν ειπε ότι ήταν χαμένος. Μόνος του, με τό σπαθί του δέν μπορούσε τίποτε γά κάμη. Γύρισε τότε τ' άλόγο του πίσω, πρός τή συνοδεία τών στρατιωτών ελπίζοντας γά σωθθ.

Ειπε σέ Τάταρους γά όμοιόν γιά γά τοδ ζούσαν τό δρόμο. Τό άλόγο του ήταν καλό, αλλά και τά δικά τοίς ήταν πού γούγορε. Τότε ο Τζιλίν αποφάσισε γά σπατηρήση και γά γυρίση πάλι πίσω. Άλλά τό άλόγο του ειχε πάσει δρόμο και δέν μπορούσε πιά γά τό κρατήση. Έπειτούς κατ' εσζείταν πρός τοίς Τάταρους πού περιέμεναν γά τοδ ζούσαν τό δρόμο...

Ο Τζιλίν ειπε γά τόν φθάνη ένας άπ' ατούς, με ζώκινη γενειάδα, καβάλα σ' ένα θαμνάσιο άσπρο άλόγο.

— Τό όπλο σου ή χάθηκες ! τοφ φώναξε ο Τάταρος.

Ο Τζιλίν μολονότι μικρόσωμος ήταν καλλήγαυ. Έσζαβήξε τό σπαθί του και όρμησε κατ' επάνω στόν ζωνηγογένη Τάταρο. « Ή θά τόν αναποδογυρίσω με τό άλόγο μου ή θά τόν σζοτώσω με τό σπαθί μου », σζέφθηκε. Μά έξαφνα οί Τάταροι επυροβόλησαν έν έντιον του και εχτύπησαν τό άλόγο του. Τό ζώο έπεσε πλακώνοντας και τό ένα του πόδι. Ο Τζιλίν θέλησε γά ξεφύγη, αλλά έν τώ μεταξύ δύο Τάταροι ριχτήκαν επάνω του.

Μολαταύτα κατόρθωσε γά πηδήση όρθιος και γά ξεφύγη άπ' τά χέρια τοίς αλλά συγχρόνως τοίς άλλοι πούχαν πηδήσει γάτω άπ' τ' άλογά τοίς αρχισαν γά τόν χτυπούν με τά ζωνάκια

τοίς. Τά μάτια του Τζιλίν θόλωσαν... Εξλονίσθηκαν... Οί Τάταροι τόν έπιασαν, έβγαλαν από τίς σέλες τοίς θραυρά κά λουριά, τού έδεσαν σιγιά τά χέρια πίσω από τήν πλάτη και τόν εσζόζωναν πάνω σ' ένα άλόγο. Έπληραν βατερα τό χονδροτό καλπάκι του, τού έβγαλαν τίς μπότες του και έσζισαν όλα τά φορεμάτά του.

Ένας Τάταρος έλλησισε τό άλόγο του πού σπάρταζε άκόμα, έβγαλε τό μαχαίρι του, έκοψε τόν λαϊμό τοφ ζώου, έπειτα έβγαλε τήν σέλα του και τήν επήρε.

Έπειτα άπ' όλα αυτά ο Τάταρος με τήν ζώκινη γενειάδα πήδησε σ' άλόγο του. Οί σύντροφοί του τοφ φόρτωσαν πισωκάπουλα τόν Τζιλίν, και γιά γά μήν πέση τόν έδεσαν σιγιά στην ζώνη

Στό τέλος ο Τζιλίν, αναγκάστηκε γά σζαλώση τόν Κοστιλίν στοίς ώμους του...

τοῦ κοκκινογένη καὶ καλπάζοντας ἔφθασαν σὲ λίγο στὸ χωριὸ τῶν Τατάρων.

Σὲ λίγο ἕνας ὑπὸ κρητὴς ἔφρασε δύο παράξενες κούφρες ξύλινες θήκες στερεωμένες μεταξύ τους μὲ σιδερένιους κρίκους. Στὴν κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἔβαλαν τὰ πόδια τοῦ Τζιλίν καὶ ἐτσι καταδικασμένοι σὲ τελεία ἀνυψία τὸν ἔβριζαν μέσα σ' ἕνα ὑπόστεγο καὶ ἔκλεισαν τὴν πόρτα.

Ὅταν τὴν νύχτᾳ ὁ Τζιλίν δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀπὸ μιὰ στενὴ χαραμίδα εἶδε τέλος τὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Ἐδιψοῦσε τρομερά. Μὰ κανεὶς δὲν φαινόταν. Ἐπειτα ἀπὸ ὧρα εἶδε ν' ἀνοίγῃ ἡ πόρτα τοῦ ὑποστέγου καὶ νὰ μπαίῃ μέσα ὁ Κοκκινογένης Τάταρος μ' ἕναν ἄλλον πῦρ κοντὸν καὶ πῦρ μελαχροινὸ. Ὁ τελευταῖος ἦταν πολὺ καλοντυμένος. Φοροῦσε μεταξωτὸ κοντὸ φόρεμα βαθυγάλαζο, μὲ χρυσὸ σιρῆτι, ἀσημένιο μαχαῖο στὴν ζώνη, κόκκινα ἀσημολισμένα παπούτσι ἀπὸ μαροινὸ δέμα καὶ ἔπαινο ἀπ' αὐτὰ μπότες πῦρ κοντῆς.

Ὁ Τζιλίν μὲ μορφακμοῦς καὶ χειρονομίες ἔδειξε πὺς ἤθελε νὰ πῇ.

Ὁ μελαχροινὸς Τάταρος κατάλαβε, χαμογέλασε, βγῆκε στὴν πόρτα καὶ ἔφωναξε :

— Ντινὰ !...

Μιὰ μικρὴ κόρη ἔφρασε τρεχάτη. Ἦταν μικροκαμωμένη, ἀδύνατη, ὡς 13 ἐτῶν. Τὸ πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ τοῦ μελαχροινοῦ Τατάρου. Ἦταν ἡ κόρη του. Φοροῦσε καὶ αὐτὴ πλούσια φορέματα, μακρὸ μὲλὲ πουκάμισο, μὲ φαρδύα μανίκια καὶ κόκκινες χορδέλες παντελόνι, παπούτσια ἀπὸ μαροινὸ δέμα καὶ ἔπαινο ἀπὸ αὐτὰ μπότες πῦρ κοντῆς, μὲ ψηλὰ τακούνια. Στὸν λαιμὸ της φοροῦσαν ἕνα περιδέραιο ἀπὸ Ρωσικὰ μιὰ ροῦβλια καὶ στὸ κεφάλι φοροῦσε μιὰ κορδέλα μὲ μεταλλινὲς πλάκες καὶ ἕνα ἀσημένιο ροῦβλι στὴ μέση. Εἶχε μαύρα μάτια καὶ νύστιο πρόσωπο.

Ὁ πατέρας της τῆς ἔδωσε ἀμέσως κάποια διαταγὴ καὶ αὐτὴ ἔφυγε τρεχάτη σὲ λίγο μ' ἕνα δοχεῖο γεμάτο νερό, γονάτισε καὶ τὴν ἔβαλε στὸν αἰμάλωτο κατὰ τὸν ὅτι κατὰ ματα, ἐλευθερὰ, μὲ ἀφέλεια...

Ἐπειτα οἱ δύο Τάταροι μὲ τὴ Ντινὰ ἔφυγαν κλείνοντας πίσω τους τὴν πόρτα.

Σὲ λίγο μπῆκε στὸ ὑπόστεγο ἕνας ὑπὸ κρητὴς Τάταρος, ἀπ' τὸν βόρειο Κανζασο, ἔβριζε τὸν Τζιλίν ποὺ κοινοῦσε καὶ τὸν ἔβριζε ἔξω ἀπὸ ἕνα σῆμα, στὴν πόρτα τοῦ ὁποῦν βρισκόταν τὸ αἰμάλωτο. Πλῆθι στ' αἰμάλωτο ὁρῶντος ὁ μελαχροινὸς Τάταρος. Μόλις ὁ Τζιλίν πλησίασε τὸν πῦρ ἀπὸ τὸ χῶμα καὶ τὸν ἔπιασε σ' ἕνα κομρὸ δοματίο. Ἐπὶ αὐτὸ μάλιστ', πλούσια νιβάνια ἦσαν καίσιμοι ὁ κοκκινογένης Τάταρος καὶ τρεῖς ἄλλοι.

Ὁ μελαχροινὸς Τάταρος ποὺ συνώδεσε τὸν Τζιλίν κάθησε μαζί τους καὶ ἄρχισε νὰ τρώῃ ὅπως καὶ αὐτοὶ παῖδιά ἀπὸ κομρὸ, ἀλειμένα μὲ βοῦντο γελανδινὸ λωμένο μέσα σ' ἕνα καπνὸ. Ἐπὶ αὐτὴν μιὰ τατάρι καὶ ἀντὶ κρηνοῦντος χρησιμοποιοῦσαν τὰ δάχτυλά τους ! Τὰ χῶμα τους ἦσαν γεμάτα βοῦντο.

Οἱ Τάταροι μόλις εἶδαν τὸν αἰμάλωτο τους, κοινοῦσαν λίγους μεταξύ τους καὶ ἔπειτα ἕνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς εἶπε Ρωσικὰ στὸν Τζιλίν, δείχνοντάς του τὸν κοκκινογένη :

— Ὁ Καζὶ—Μοχαμέτ ποὺ σ' ἔπιασε αἰμάλωτο σ' ἐπὶ αὐτὸν στὸν Ἀμπτοῦλ Μουράτ ! Τοῦδουξε συγχρόνως τὸν μελαχροινὸ Τάταρο καὶ συνέχισε : Τώρα ὁ Ἀμπτοῦλ Μουράτ εἶνε ὁ ἀφέντης σου... Ἀκούε !...

Ὁ Τζιλίν δὲν ἀνέκρινε τίποτε.

Τότε μίλησε ὁ Ἀμπτοῦλ Μουράτ καὶ ὁ διερχόμενος μετέφρασε τὰ λόγια του :

— Ὁ ἀφέντης μου, ὁ Ἀμπτοῦλ Μουράτ, σὲ διατάσσει νὰ γράψῃς ἕνα γράμμα στὸ σπίτι σου νὰ σοὺ στείλουν λύτρα. Ὅταν ἔρθουν τὰ λύτρα θὰ σ' ἀφίση νὰ φύγῃς.

Ὁ Τζιλίν ἐσκέφθη λίγο καὶ εἶπε :

Θέλει πολλὰ λύτρα ὁ Ἀμπτοῦλ Μουράτ :

— Τρεῖς χιλιάδες ροῦβλια.

— Τρεῖς χιλιάδες !... Δὲν μπορῶ νὰ πληρώσω ἕνα τέτοιο ποσόν.

Ὁ Ἀμπτοῦλ ὅταν τοῦ μετέφρασαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Τζιλίν σηκώθηκε ἀπότομα καὶ ἄρχισε νὰ χειρονομῇ λέγοντάς στὸν Τζιλίν καὶ τοῦ ὁ διερχόμενος τοῦ μετέφρασε ἀμέσως :

— Πόσα δίνεις ἐσὺ διὰ νὰ σ' ἐλευθερώσωμε ;

— Πεντακόσια ροῦβλια, ἀπήντησε ὁ Τζιλίν.

Ἐπειτα ἀπὸ μικρὴ συγγνώμη μεταξὺ τῶν Τατάρων, ὁ διερχόμενος εἶπε στὸ Τζιλίν :

— Γιὰ τὸν ἀφέντη σου Ἀμπτοῦλ εἶνε λίγα πεντακόσια ροῦβλια. Ἐξεῖνος σὲ ἀγόρασε ἀπὸ τὸν Καζὶ Μοχαμέτ γιὰ διακόσια ροῦβλια ποὺ τοῦ χρωστοῦσε. Δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃς ἀν δὲν πληρώσῃς τρεῖς χιλιάδες ροῦβ-

λια. Ἄν δὲν γράψῃς στὸ σπίτι σου νὰ σοὺ τὰ στείλουν, ὁ ἀφέντης σου θὰ σὲ ρίξῃ σ' ἕνα λάκκο καὶ θὰ βάλῃ τοὺς ἀνθρώπους του νὰ σὲ δέσουν μὲ τὸ κροῖστο !...

Ὁ Τζιλίν ἐσκέφθη : « Ἄν δέξω πὺς φοβᾶμαι θάνα χειρότερα ».

Ἐσηκώθηκε τότε ὀρθὸς καὶ πρὸνώντας τὴν ἀπόφασή του ἔφωναξε στὸν διερχόμενον :

— Κι' ἐσὺ πῆς σ' αὐτὸν τὸν σκόλλο ὅτι ἂν ἐξακολουθήσῃ νὰ μὲ φοβερίζῃ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν θὰ τοῦ δώσω οὔτε ἕνα καπνὶ. Δὲν σὰς φοβᾶμαι σκόλλο !...

— Ὁ διερχόμενος μετέφρασε ἀμέσως τὰ λόγια τοῦ Τζιλίν. Οἱ Τάταροι ἄρχισαν τότε νὰ μιλοῦν μεταξύ τους ὅλοι μαζί. Συζητήσαν πολλὴ ὥρα καὶ ἔπειτα ὁ μελαχροινὸς σηκώθηκε ἀπότομα, ἀπ' τὴ θέσι του, πλησίασε τὸν Τζιλίν καὶ τοῦ εἶπε γελώντας :

— Ντζιγζίτ οὐρούς !

Στὴν ταταρικὴ γλῶσσα « ν τ γ ζ ι γ ζ ι » σημαίνει παλλή-
χαρᾶ. Ὁ Τζιλίν κατάλαβε ἀπ' αὐτὸ ὅτι ἡ ἀφορία του ἔπιασε τό-
πο. Συγχρόνως ὁ διερχόμενος τοῦτε συμ-
βουλευτικὰ :

— Δώσε χίλια ροῦβλια.

— Θὰ μὲ κάνετε νὰ μὴ σὰς δώσω οὔτε τὰ πεντακόσια, φώναξε ὁ Τζιλίν. Κι' ἔπειτα ἂν μὲ σκοτώσετε δὲν θὰ πάρετε πεντάρα !...

Οἱ Τάταροι μίλησαν πάλιν μεταξύ τους. Ἐπειτα ἔστειλαν κάποιον ἕναν ὑπὸ κρητὴ καὶ ἐπερίμεναν κατὰ τὸν Τζιλίν καὶ πότε στὴν πόρτα. Σὲ λίγο ὁ ὑπὸ κρητὴς ἔφρασε φέροντας μαζί του ἕναν ἀνθρώπον, ξυπόλοτο μὲ ροῦ-
σα σχισμένα. Ὁ Τζιλίν ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ. Εἶχε ἀναγκασθῇ τὸν Κοστιλίν. Τὸν εἶχαν πιάσει καὶ αὐτὸν οἱ Τάταροι. Τοὺς ἐξάδυσαν τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλον. Ὁ Κοστιλίν τοῦ διηγήθηκε πὺς τὸ ἀλόγο τοῦ εἶχε σταματήσει, πὺς τὸ ὅλο τοῦ ἔπαθε ἀφλογιστὴ καὶ πὺς ὁ Ἀμπτοῦλ ὁ ἴδιος τὸν εἶχε αἰχμαλωτίσει. Ὁ Ἀμπτοῦλ ἐσηκώθηκε πάλι ἀπότομα, εἶπε καὶ καὶ ὁ διερχόμενος τὸ μετέφρασε στὸ Τζιλίν :

— Ἐγχε καὶ οἱ δύο τὸν ἴδιο ἀφέντη. Ὁ φίλος σου ὅμως εἶνε πειὸ ἰσχυρός. Τοῦ ζήτησαν πέντε χιλιάδες ροῦβλια καὶ ἐξεῖνος ἀμέσως ἔγραψε στὸ σπίτι του. Θὰ τρώῃ ἐδῶ καλὸ φαί καὶ δὲν θὰ τὸν κακομεταχειρισθῶν.

Ὁ σύντροφός μου μπορεῖ νὰ κάνει ὅτι θέλει, ἀποκρίθηκε ὁ Τζιλίν. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ εἶνε πλούσιος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πλούσιος. Θὰ γίνῃ ὅπως εἶπα. Ἄν θέλετε σκοτώστε με. Θὰ χάστε καὶ τὰ πεντακόσια ροῦβλια.

Ὁ Τζιλίν ἔγραψε τὸ γράμμα ἀλλὰ μὲ ψευτικὴ διεύθυνσι : « Δὲν πρέπει ν' ἀνησυχῇσθῇ τὴν κατ' ἐμὴν μιὰς ἀντις τίς διατυπώσεις οἱ Τάταροι ἔφυγαν. Οἱ δύο σύντροφοι ἔμειναν μαζί στὸ δοματίο. Ζοῦσαν σχεδὸν σὺν φυλακισμένοι, μὰ δὲν τοὺς ἔλειπε καὶ τίποτα... »

Ἐνας μῆνας πέρασε... Ὁ Τζιλίν ἀποφασισμένος νὰ δραπετεῖσθῃ ἐξομολογήθηκε τὰ σχέδιά του στὸν Κοστιλίν. Ὁ Κοστιλίν τὸ ἀνέ-
φθηκε πολὺ αὐτὸ καὶ τέλος τὸ ἀπεφάσισε :

— Πᾶμε !... εἶπε.

Ὁ Τζιλίν ἔκαμε κομρὰ στὸν τοῖχο μιὰ τρύπα γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παρῶνται, ἐπερίμενε νὰ γίνῃ ἡσυχία στὸ χωριὸ καὶ ἀφ' οὗ σταν-
ροκοιμήθηκαν ἐκκίνησαν...

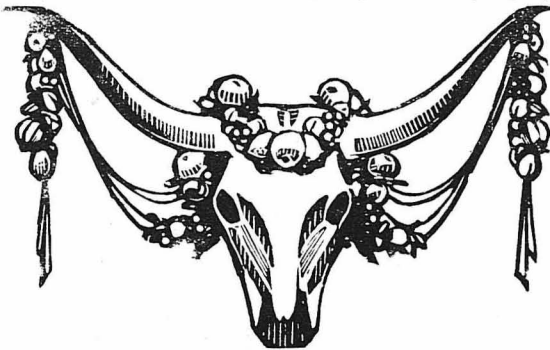
Εἶχε νυχθόσῃ. Ἐξῶ ἔκανε κροῖ φοβερό. Ἡ ὁμίχλη ἦταν πυκνὴ. Ὁ Τζιλίν ἐπέταξε τίς μπότες του γιὰ νὰ μπορῇ νὰ περπατῇ πῶς ἐλεῦθερα. Ὁ Κοστιλίν μὲ τὰ πόδια καταματωμένα ἐβρογδοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ περπατήσῃ. Εἶκοσι φορές παρακάλεσε τὸν Τζιλίν νὰ τὸν ἀφίση στὴν τύχη του καὶ νὰ φύγῃ, μὰ ἐξεῖνος δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ. Στὸ τέλος μάλιστα τὸν πῆρε στὸν ὄμο του, ὥσ-
που ἔφθασαν σὲ μιὰ μικρὴ πηγὴ. Ἐκεῖ ἦσαν νερὸ καὶ κάθησαν νὰ ξεκουρασθῶν.

Μόλις ὅμως ἐκπλῶθηκαν τοὺς ἔφθασαν οἱ Τάταροι. Ἦταν ἐφιπποὶ καὶ εἶχαν μαζί τους καὶ τὰ συλλία τους. Ἐνὰ ἀπ' αὐτὰ τοὺς ἀνακάλυψε. Τοὺς ἔπιασαν, τοὺς ἔδεσαν σφιχτά, τοὺς ἔναγνῶσαν στὸ χωριὸ καὶ τοὺς ἔβριζαν σ' ἕνα ὀρόγειο. Ἡ ζωὴ τους γίνετο πᾶν ἀνυπόφορη. Τοὺς εἶχαν πᾶν ἀπὸ μιὰ τρύπα τῆς στεγῆς ἕνα κομμάτι ψωμί, σὺν νάσαν σκυλλία καὶ τοὺς κατέβαζαν καθεὶ τόσο ἕναν κομρὰ νερό.

Μιὰ μέρα ὁ Τζιλίν ἐκπλῶμένος καθὼς ἦταν στὸ ὀρόγειο σκεφτό-
ταν μελαγχολικὰ τὴν ἐλευθερίαν ζωῇ, ποὺ στερηθῆκε, ὅταν ἔφθινε ἔπασσε στὸ γόνατά του ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς

Τοῦς ἔπιασαν καὶ τοὺς γέ-
ρισαν στὸ χω-
ριὸ δέμενους
π σιρῆτι καὶ
κομρὸν μὲ-
ροῦς...

στέγης μιά τηγανίτα! 'Επειτα έπεσε δεύτερη τηγανίτα κι' έπειτα μερικά άγριοξέφασα! 'Ο Τζιλίν ζήτησε ψηλά και είδε την Ντινά.

Η νέα του εξαγογέλασε και χάρηξε.

'Ο Τζιλίν σκέφτηκε: « Δέν θά μπορούσε τάχα να με βοηθήσει ή νέα αυτή να φύγω; » Και άμέσως πήρε ένα κομμάτι άργίλλου άπ' τό ύπόγειο κι' άρχισε να γτιάνη μικρές, χαριτωμένες κουζλες. Τίς άφησε να ξεραθούν και μιά μέρα πού ή Ντινά ξαναφάνηκε στην τρύπα της στέγης, τίς της έφούζε για να την ευχαριστήσει. 'Εκείνη τίς ζήτησε χαμογελαστή και τού τίς ξανάφούζε λέγοντάς του:

— Δέν κάνει...Θά τίς δούν...

'Επειτα έμεινε λίγο σκεπτική και τέλος τού έκανε νοήματα φέροντας τού χέρι της στό λαιμό της σάν μαχαίρι, θέλοντας να τού δείξει μ' αυτό ότι έπρόκειτο να τούς σκοτώσουν.

— Ποιοί; ρώτησε ο Τζιλίν.

— 'Ο πατέρας μου, άποκρίθηκε ή νέα. 'Εγώ όμως σέ λυπούμαι.

— Άφού με λυπάται φέρε μου ένα μαζού ραβδί, τίς είπε ο Τζιλίν.

'Εκείνη κούνησε άρνητικά τό κεφάλι της και έφυγε. 'Αλλά τό βράδυ τού επέταξε μιά μαζούρα διχάλα.

— 'Ιβάν! τό ραβδί...τού φώναζε και τού έγνεψε να μην κάνει κρότο.

Τά μάτια της έλαμπαν ζωηρά.

'Ο Τζιλίν έξυπνησε άμέσως τόν σύντροφό του και τού είπε:

— Κοστίλιν, πάμε! 'Ας δοκιμάσουμε άλλη μιά φορά. 'Ελα...θά σέ βοηθήσω εγώ...

— 'Οχι, άποκρίθηκε έκείνος. Δέν θά μπορούσω ούτε να βγω άπ' εδώ. Δέν έχω δύναμη ούτε να κοιμηθώ.

— Αι, τότε γειά σου! Και μη μού ζητήσης κακία πού φεύγω.

Οι δύο συνάδελφοι άγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν με στοργή.

'Ο Τζιλίν ζήτησε τό ραβδί ός' άπάνω, παραάλεσε και την Ντινά να τού ζητήσει δυνατά, έπιάθηκε άπ' αυτό και άρχισε να σκαρφαλώνει. Τό καίμενο τό χορτάει εξαποτύσε με όλη του τη δύναμη. 'Αλλά δύο φορές ο Τζιλίν έγλύστησε κι' έξανάπεσε στό ύπόγειο. Στο τέλος τόν έβροήθησε και ο Κοστίλιν και κατόρθωσε ν' ανεβή, ετραβήξε επάνω τό ραβδί και τώδωσε στην Ντινά.

— Πήγαινε τό πάλι στην θέση του, τίς είπε. 'Αν τό βρούν εδώ θά σέ δείρουν.

'Εκείνη πήρε τό ραβδί ζητάζοντας κατάματα τόν Τζιλίν, ο οποίος άφού της έφούζε μιά ματιά ευγνωμοσύνης, βγήκε άπ' τό χωριό κι' άρχισε να κατεβαίνει τό βουνό. Τό καίμενο τό χορτάει τόν συνάδελφο άνεστά. Σ' ένα σημείο μάλιστα βλέποντας πως τόν έμπόδιζε ή ζυλίνη θήκη τών ποδιών του έ- πήρε μιά πέτρα και άρχισε να χτυπά τούς κροίους της δυνατά για να τούς σπάσει. Δέν τό κατόρθωσε όμως. 'Ο Τζιλίν έννοιωσε πως έπρεπε προτού φανή τό φεγγάρι να φτάσει μαζούρα κι' άπεφάσισε να βαδίσει γρήγορα μ' όλη τη θήκη τών ποδιών του.

— Άντίο, μαζού Ντινά! τίς είπε εξα-

φνα. Θά σέ θυμάμαι αιώνα!...

Η κόρη έζλαιγε. Τόν άγκάλιασε, τόν έφούζε δυνατά, έπειτα γύρισε και χάρηξε πίσω άπ' τό βουνό τρέχοντας σάν άγόρι.

'Ο Τζιλίν βάδισε όλη τη νύχτα. Για μιά στιγμή πέφασαν κοντά του δύο Τάταροι έφιπποι. 'Αλλά έκείνος τούς είχε άκούσει από μαζούρα και είχε χροφή πίσω από μιά βάτο.]

Τό φεγγάρι άρχισε σιγά-σιγά να χάνει την λάμψη του. Σημέρωνε... 'Ο Τζιλίν είχε φτάσει τώρα στό τέρας του δάσους. Είχε ξεμερωθεί πιά έντελώς, κι' έβλεπε καθαρά έμπρός του τη στέππα και τό φρούριο.

'Εξαφνα άριστερά, στους πρόποδες τού βουνού, είδε φωτιές πού έσβυναν, ένύπταξε προσεκτικότερα και είδε να λάμπουν όπλα. 'Ηταν κοζάκοι στρατιώτες.

Η χαρά τού έφερε μιά δυνατή παραφορά. Συγκέντρωσε τίς τελευταίες του δυνάμεις κι' έκατέβηκε τό βουνό. 'Ελεγε μέσα του: «Νά με φυλάξω ο Θεός να μη με ιδή κανένας Τάταρος έφιππος. Δέν θά προλάβω να φθάσω ός' εκεί».

Μόλις είχε κάνει αυτή την σέψη και ένύπταξε γύρω του. 'Αριστερά, επάνω σ' ένα λόφο είδε ξαφνικά τρεις Τάταρους. Αυτό τόν έκανε να χάσει τό θάρρος του. Έννοιωσε τό αίμα του να ψεύγει από την καρδιά του. 'Εκώνησε τα χέρια του και εφώναζε ότι τού ήρθε στό μυαλό εκείνη τη στιγμή.

— Αδέρφια!... Βοήθεια αδέρφια!...

Οι Ρώσοι τόν άκουσαν και ανεβήκαν στά άλογά τους. 'Ωρμησαν πός τό μέρος του για να ζώσουν τόν δρόμο τών Ταταρών.

Οι Κοζάκοι όμως ήσαν μαζούρα και οι Τάταροι πιά κοντά. 'Αλλά ο Τζιλίν έμάζεψε όλες τίς δυνάμεις του, έπήρε την άλυσίδα στό χέρι του και έτρεξε προς τό μέρος τών κοζάκων. 'Εσταυροζοιόταν διαρκώς και φώναζε:

— Αδέρφια!... Αδέρφια!... Αδέρφια!...

Οι στρατιώτες κάλπασαν με όλη τους την δύναμη και τόν έφθαναν. 'Ο ένας τού έπρόσφερε φουάι, άλλος ραζί, άλλος τόν σκέπασε με έναν μανδύα και άλλος τού έλευθερώσε τα πόδια.

Οι άξιωματικοί τόν άνεγνώρισαν και τόν όδήγησαν στό φρούριο. 'Εκεί ο Τζιλίν διηγήθηκε όλη την περιπέτειά του και είπε:

— 'Ετσι δέν έπληγα στό σπίτι μου και δέν παντρεύθηκα. Φαίνεται πως δέν τόθελε ή Μοίρα μου.

Και έξηκολούθησε να άφηρεί άνόπανδρος στόν στρατό τού Καυκάσου. Τά λύτερα τού Κοστίλιν έφθασαν ύστερα από ένα μήνα. Οι Τάταροι τόν άφησαν άμέσως έλεύθερο. 'Εφθατε κι' αυτός στό φρούριο μισοπεθαμένος... **Λέων Τολστόι**

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΕΞΕΥΤΕΛΙΣΜΟΙ

ΑΥΛΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΥΛΟΚΟΛΑΚΕΣ...

'Ο Καμβύσης και ή οίνοποσία. Πώς απέδειξε ότι δέν τόν πιάνει τό κρασί. 'Ο φόνος τού υιού τού Πριζάσπιδος. Κέλακες πού... στραβώνονται για να... ευχαριστήσουν τόν κύριόν των!... 'Η γενική μυωπία! 'Αμπάν! Φώς επάνω στα... μουτρα μας!... 'Ολοι... έφταμηνίτικοι!... 'Ως πού φτάνει ή κολακεία, κ.λ.π. κ.λ.π.

Για να λάβη κανείς μ'αν ιδέα της δουλοπρεπείας πού χαρακτηρίζει τούς περισσότερους ανίκανούς, άρκεί τό έξης ιστορικό ανέκδοτο πού άναφέρει ο 'Ηρόδοτος.

'Ο βασιλεύς της Περσίας Καμβύσης άγαπούσε έπεροβολικά τό κρασί. Μιά μέρα λοιπόν πού είχε παραπεί ένας αδικός του, ο έννοούμενός τον Προΐσπας, τόν έληθείασε και παρακαλούμενος δήθεν από τό μεγάλο του ενδιαφέρον, τού είπε ότι ο κόσμος τόν κακολογούσε πού για τό ελάττωμά του αυτό.

— Θά σοι άποδείξω, έν τοίτοις, άπήτησεν ο Καμβύσης, ότι τό κρασί δέν μού άφαιρεί ούτε τό λογικό μου ούτε την έπιδειξιότητά μου. Και δέταξε να τού φέρουν κι' άλλο κρασί. 'Αφού ήπιε περισσότερο από κάθε φορά, ο τράντας έπρόσταξε να όδηγήσουν ένώπιόν του τόν γιό τού έννοούμενου τον και να τόν δέσουν σ' ένα δέντρο. Γυρίζοντας κατόπι προς τόν Προΐσπας τού είπε:

— 'Εάν δέν τουπήσω την καρδιά τού γιού σου μ' αυτό τό βέλος, τότε θά πη πως είχες δίκιο πού με συμβούλευσες να παύσω να πίνω.

Και χωρίς να χάση καιρό, μη άκούγοντας τίς κιάρες τού Προΐσπας πόνει ένα τόξο, σκοπεύει τόν γιόν και τόν ο'ρνε εναντίον! Πλησιάζει κατόπι, διατάζει ν' άνοίξουν μ'ένα μισαίο τό στήθος του. Τό βέλος είχε τουπήσει πρόγματι την καρδιά τού άτιγχός του!...

'Ο έκφυγός Προΐσπας, τότε, αντί να όδηγή έναντίον τού δολοφόνου τού γιού του, ύψωσε τα χέρια στόν ούρανό, και με άχαρηκήριστη δουλοπρέπεια τού είπε:

— Ότες ο 'Απόλλων δέν θά κατώρθωνε να σκοπεύω καλίστρα!...

'Ο 'Αθήναιος παραθέτει τά έξης δείγματα δουλοπρεπείας κολακείας διαφόρων ανίκανών.

'Ο Βασιλεύς της Μακεδονίας Φίλιππος έχασε κάποτε, τό ένα του μάτι. 'Ο έννοούμενός τον Κλήσοφος, ενεφανίσθη την άλλη μέρα, στό παλάτι, με τό... ένα του μάτι δεμένο! Κάποτε άλλότε πάλι, ο Φίλιππος τραυματίστηκε στό πόδι. Από τό στιγμή εκείνη, ο Κλήσοφος άρχισε να περπατάει... κοιτούποντας! 'Η δουλοπρεπής κολακεία τού Κλήσοφου αυτό δέν είχε όρια. 'Όταν ο Φίλιππος τήγανε να δοκιμάσει κανένα φαγητό μικρό ή έτερό, ο Κλήσοφος... έκαμνε τίς ίδιες χειρομιάσεις ανήμπορος μ' αυτόν, οά να είχε δοκιμάσει κι' ο ίδιος τό φαγητό!

Κοιτούσος ο Β' ήταν μύωψ. 'Αναγκαστικά, λοιπόν, όταν βρισκόταν στό τραπέζι, έσκαβε για να παρατηρήσει καλώς τό φαί πού τού προσέφεραν... Καθώς δέ διαρκεί ο 'Αθήναιος, τό ίδιο έκαναν, χωρίς όμως να ειναι μύωπες και οι ανίκανοι τόν!... Για να τόν κολακεύσουν, σκίβαν τό κεφάλι ύποκρινόμενοι τούς μύωπες, μερικοί μάλιστα, από ύπερβάλλοντα ζήλο... άγγιζαν τα φαγητά με τα χέρια τους, για να τάντιληφθούν δήθεν, από την άψη τί είδους φαγητά εινε!...

'Ο Κοιτούσος είχε και την κακή συνήθεια να φτύνει! Και οι αδικός του, για να τόν κολακεύσουν... τού έτεναν τα μάγουλά τους, για να φτύνει επάνω τους!...

'Ο Λόδοφος άναφέρει ότι, όταν ο βασιλεύς της Αιθιοπίας τήγανε να τραυματίσει οι ανίκανοι τόν έφρόντιζαν για να τόν κολακεύσουν — νά... πληρωθούν στο ίδιο μέρος τού σώματός του. Κι' έτσι όταν ο βασιλεύς έχασε τό ένα του πόδι, ο'όλο τό παλάτι δέ σνατανόσες πυρά... κοιτούσους!...

'Η μεγάλη ήγάπη και εύνοια τού βασιλέως Φιλίππου προς τόν Ρούϊ Γκομάι, όφείλεται στο ότι ο τρομερός αυτός κόλαξ έφρόντιζε, άν και ήταν δεινός παίκης, νά... μη κερδίξη ποτέ όταν τήγανε να παίξη χαρτιά με τόν Βασιλέα!

'Ο Σαίρ - Σιμόν άναφέρει οτά «'Απομνημονεύματά» του τό έξης άπίστευτο γεγονός:

'Η δούκισσα ντ' Μπερν έγέννησε ένα άγόρι τόν έβδομο μήνα της εγκυμοσύνης της. 'Ε, ή κολακεία τών ανίκανών ήταν πλέον τόση, πού, άπό την ήμέρ' αυτή, όλοι τους διεκρίνταν πάντα ότι ήσαν... έφταμηνίτικοι!...

'Η βασίλισσα της Γαλλίας Λεζίνσκα έφώτισε κάποτε τόν έπότη της διατέρας της ακολουθίας κ. ντε Ουζές:

— Τι ώρα εινε!...

— 'Ότι ώρα... έπιδυμεί ή Μεγαλειότης Σας! άπήτησεν από ύπερβάλλοντα ζήλον ο κόλαξ.

— Σας κατηγορούν ότι δέν προσεύχεσθε ποτέ σας, είπ' μιά μέρα ο Λουδοβίκος Ι.Ι' στόν δούκα ντε Μπουγιού.

— Μεγαλειότατε με συκοφαντούν! Δέν περνά ήμέρα πού να μην ά- πευθίνω στό Θεό την έξης εχρή: «Θεέ μου, φύλαξε τόν Βασιλέα!...»

